

MYTNY (8) ai

Zawsze -y-.

sg m N mytny (2). ◇ A mytného (1). ◇ pl A subst mytné (3); -é (1), -(e) (2). ◇ I f mytnými (1).
◇ L mytnych (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Przymiotnik od „myto”:

1. *Od znac. ‘opłata za przewóz towarów’ (5) : Tázke téz Piárzá mytného Stároftá záftępuie, y kárność nan. IEfliby téz Burgrábiá/ Podftárości/ álbo (drudzy wykłádáią, Piáraz Podftárościého) Piáraz Stároścín/ [...] wykróczył [...] tákowého Pan álbo záftępic/ álbo ná gárdło y dóbr iego wzięcié/ nam wydác będzié powinien. SarnStat 490; Tám miedzy fkály miedzy mytne grody Gdzie musi płácić morłkie cło od wody. Iedzie ná dżiki Ocean Niemiecki Człowiek kupiecki KlonFlis D.*

Zestawienie: »komora mytna« = urząd celny; camera JanStat [szyk 2 : 1] (3): O tych, którzy w gránicach y miedzy Mytnými Komorými mieszkáią: á cokolwiek w miáfteczkách, które zá Komorými y Gránicami fą, kupuią. SarnStat 1241, 399, 404.

2. *Od znac. ‘wynagrodzenie, zapłata’; meritorius Mqcz (3) : Equus meritorius, Náyemny/ Mytny kón. Mqcz 107b, 107b; GostGospPon 170.*

Synonimy: 1. celny; 2. najemny.

Cf MYTOWY

AK